

πλησίον ἵππους ἐπισαγμένους καὶ καθ' ὅλα ἐτοίμους, ἵππεύσαμεν καὶ ὑπήγομεν νὰ ἐπισκεφθῶμεν, δὲν ἐνθυμούμαι τόρα, ποίαν ἐκκλησίαν. Μὰς προεῖπον δὲ ὅτι θὰ διέλθωμεν ἀπὸ τοποθεσίας μαγευτικής, ἀλλ' ἐγὼ δὲν εἶδον παρὰ τοίχους κήπων φορτωμένους ἀνθοφόρα ἀνέροντα φυτὰ ἐκ τῶν ὁποίων ἐσχημάτισα πολυποίκιλον καὶ τεραστίαν ἀνθοδέσμη.

(ἮΕται συνέχεια.)

BIARD.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑΙ.

ΜΙΛΒΟΥΑ.

Οὐδὲν σπουδαῖον συμβεβηκὸς σημειοὶ τὴν ὑπαρξίν τοῦ Μιλβουά· ἂν καὶ ὁ βίος του διέρρευεν ἐν τῷ μέσῳ τῶν καταιγίδων τῆς ἐπαναστάσεως, ξένος τῆς πολιτικῆς καὶ τῶν μηχανορραφῶν τῆς ἐξουσίας, οὐδόλως ἐξῆλθε τοῦ στενοῦ κύκλου τῶν φιλολογικῶν σχέσεων καὶ περιπετειῶν τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου. Ἡ γλυκύτης τοῦ χαρακτῆρός του καὶ ὁ πρὸς τὴν σπουδὴν καὶ τὰς ἡδονὰς ἔρωσ του κατέστησαν αὐτὸν ἀπλοῦν θεατὴν τῶν μεγάλων σκηνῶν, αἰτίνες ἀλληλοδιαδόχως ἐθάμβωσαν τὰ ὄμματά του. Ἡμᾶς ἐνδιαφέρει μόνον ἡ πρώϊμος πνευματικὴ του ἀνάπτυξις, ἡ πρωτοτυπία τοῦ χαρακτῆρός του, καὶ τὸ παράδοξον θέημα νέου ποιητοῦ, ὅστις εἰς τὰ πρῶτα βήματα τῆς ζωῆς τάσσεται μεταξὺ τῶν ἐπιστημοτέρων συγγραφέων τῆς ἐποχῆς του, ἀλλὰ ταχέως μαραίνεται, ἐξαντλεῖται καὶ ἀποθνήσκει τριακονταετῆς ἀφῆσας ὄνομα ἀναπόσπαστον ἀπὸ τὴν φιλογικὴν δόξαν τοῦ αἰῶνός του.

Ὁ Μιλβουά ἐγεννήθη ἐν Ἀββιδίλλῃ κατὰ τὸ 1782. Ἡ σωματικὴ αὐτοῦ ἀδυναμία ἐφόβισε τοὺς γονεῖς του, οἵτινες τρυφερῶς ἀγαπῶντες αὐτὸν τὸν ὑπέβαλλον εἰς σωματικὰς ἀσκήσεις τὰς ὁποίας μετὰ πόνου ὑπέμεινεν. Ἡ ἀγχίνοια αὐτοῦ ὅμως ἀνεπτύσσετο μετὰ θαυμασίας ταχύτητος, ἐφαίνετο ὅτι ἐμάντευε μᾶλλον ἢ ἐμάνθανε, καὶ εἰς τὸ ἀσθενὲς παιδίον διηύγαζεν ἐκ διαλειμμάτων νοὺς ἀνδρικός. Ὀκταετῆς μόλις ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν τῶν καθηγητῶν του. Ἡ περὶ τὴν ἐργασίαν δεξιότης αὐτοῦ, ἡ πρωτοτυπία τῶν ἰδεῶν, ἡ γλαφυρότης τῆς γλώσσης καὶ ἡ χάρις τῶν ἐκθέσεων του, διήγειρον τὸν θαυμασμόν τῶν διδασκάλων του καὶ προεκάλουν τὴν ἐκπληξίν καὶ τὸν ἐθόνεν τῶν συμμαθητῶν του. Μόλις ἐξελθὼν τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἀπώλεσε τὸν πατέρα του, οἱ δὲ συγγενεῖς αὐτοῦ τὸν ἐπεμψαν

εἰς Παρίσιους πρὸς ἀποπεράτωσιν τῶν σπουδῶν του. Ὁ Μιλβουά ἐπεθύμει νὰ ἀφιερωθῇ ὅλος εἰς τὴν φιλολογίαν, ἀλλ' ἡ μικρά του περιουσία καὶ ἰδίως ἡ θέλησις τῆς οἰκογενείας του τὸν ἠνάγκασαν ν' ἀσπασθῇ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ὑπαλλήλου καὶ νὰ προσκολληθῇ παρὰ τινι εἰσαγγελεῖ. Πᾶς τις δύναται νὰ ἐννοήσῃ τὴν δυσαρέσκειαν τοῦ φιλομαθοῦς νέου, ὅστις συνειθισμένος εἰς τὴν μελέτην τῶν ἀριστουργημάτων τῆς τέχνης βλέπει ἑαυτὸν ἠναγκασμένον νὰ ταπεινῇ τὴν διάνοιαν αὐτοῦ εἰς τὰ σοφίσματα τῆς στρεψοδικίας. Ἡ ἐξοχος αὐτοῦ φαντασία τὸν παρεμύθει καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτόν· «Ἀπὸ τῆς σπουδῆς τοῦ εἰσαγγελέως φθάνει τις εἰς τὸ βῆμα καὶ γίνεται δικηγόρος εὐφραδῆς καὶ ἐνδοξος· ἀλλὰ μήπως καὶ ἡ φιλολογία δὲν φέρει πρὸς τὴν δόξαν;» Τὰ ἐπαγώγα ἀλλὰ καὶ ἀμέσως σβυνόμενα ὄνειρά του ηὔξησαν τὴν πικρίαν τῆς θέσεώς του. Μετ' ὀλίγον γεγόμενος κύριος ἑαυτοῦ καταλείπει τὸν εἰσαγγελέα καὶ εἰσέρχεται παρὰ τινι βιβλιοπώλῃ «Ἐπειδὴ, ἔλεγεν, εἶναι ἀνάγκη νὰ καταγίνωμαι εἰς ἔργον τι, τοῦτο εἶναι λίαν ἀνάλογον πρὸς τὰς ἐπιθυμίας μου. Ἐνταῦθα εὐρίσκει τις ἄφθονα βιβλία, τὸ πνεῦμα εἶναι ἐλεύθερον, καὶ ἐργαζόμενός τις δύναται νὰ ῥεμβάζῃ, ἐὰν θέλῃ, νὰ στιχοιργῇ ἐὰν δύναται. Ὁ Γέσινερος καὶ ὁ Φραγκλῖνος ἐτίμησαν τὸ ταπεινὸν τοῦτο ἔργον.» Ἐπὶ τρία ὁλόκληρα ἔτη ἐιργάζετο ἐν τῷ βιβλιοπωλεῖῳ καὶ ἐνταυτῷ ἐστιχοῦργε, ἀνεγίνωσκε καὶ ἐμελέτα. Ὁ προϊστάμενος αὐτοῦ δυσχεραίνων διὰ τὰς συχὰς αὐτοῦ μελέτας καὶ παρατηρήσας αὐτὸν ἡμέραν τινὰ μετὰ προσοχῆς ἀναγινώ-

σκοντα, ἐφώναζε, κτυπήσας αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ὤμου. « Ἄθλιε! ἀναγινώσκεις! οὐδέποτε θὰ γίνῃς βιβλιοπώλης. » Ὁ Μιλβουὰ μετ' οὐ πολὺ ἀπεχαιρέτησε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ βιβλιοπώλου, πάντοτε χάριν τῆς φιλολογίας. Πτωχὸς ἀλλ' ἀνεξάρτητος εἰς τὰς διαθέσεις του, ἦτον ἀληθῶς εὐτυχής, διότι ποιητικὴ φαντασία δεκαεπταετῆς, πλήρης προθυμίας, ζέσεως καὶ ἐλπίδος ὁλόκληρον κόσμον θελήτρων δημιουργεῖ, χρυσοὶ τὸ μέλλον καὶ πλάττει αὐτὸ κατὰ βούλησιν.

Ὁ Μιλβουὰ ἐνεφανίσθη τὸ πρῶτον εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον διὰ συλλογῆς ποιημάτων τῶν ὁποίων τὰ ὠραιότερα εἶναι *Αἱ ἡδοραὶ τοῦ ποιητοῦ καὶ Ἡ διάβασις τοῦ Ἀγίου Βερνάρδου ὑπὸ τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ*. Ὁ χαρίεις καὶ δεξιὸς ποιητὴς ἀπεκαλύφθη εἰς τὰ νεαρὰ δοκίμια ταῦτα καὶ ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν τοῦ κοινοῦ, τὸ ὅποιον βαρυνθὲν τὰς πολιτικὰς ἔριδας παρηγορεῖτο βλέπων ἐπανερχόμενας τὰς πρὸ τσοσούτου χρόνου φυγαδευθείσας ὑπὸ τῆς καταιγίδος Μούσας. Ἐνθαρρυνθεὶς ὁ Μιλβουὰ ἐκ τῶν πρώτων τοῦ ἔργου, συμμετέσχε τῶν ποιητικῶν διαγωνισμῶν καὶ ἔτυχε τοῦ βραβείου κατὰ τὸ 1806. Ἡ γαλλικὴ ἀκαδημία ἐστεφάνωσε διαδοχικῶς τὸν *Θάνατον τοῦ Ροτροῦ*, τὰς *Καλλιὰς τῶν Παρισίων* καὶ τὸν *Γοφρεῖνον*. Ἡ σειρὰ αὕτη τῶν θριάμβων ἐφαίνετο ὅτι καθίστα τὸν στέφανον τῆς ἀκαδημίας εἰς τὸν Μιλβουὰ τίτλον διαρκῆ. Δὲν ἤξεύρω ἂν αἱ ἀμοιβαὶ αὗται συγγραφῶν, ὧν ἡ ὑπόθεσις ἐπιβάλλεται ὑπ' ἄλλου, καὶ αἵτινες συχνάκις παρασύρουσι νέους συγγραφεῖς εἰς στάδιον ὅπου οὐδόλως προσκαλεῖ αὐτοὺς ἡ φύσις, δὲν ἤξεύρω, λέγω, ἂν οἱ ἀκαδημαῖοι στέφανοι ἐξήσκησαν μεγάλην ἐπιβρόχην ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ Μιλβουὰ, διότι ἡ ῥοπή τοῦ συγγραφέως πρὸς τὸ ἀντικείμενον αὐτὸ ἀνάγκη νὰ ἦναι ἐνστικτός. Ἐὰν ἡ ἀληθὴς τῆς ποιήσεως ἐστία, ἡ καρδιά, δὲν φλέγεται, ἡ ἔμπνευσις σβύννεται. « Τὸ ὕφος τοῦ λόγου ἀπεικονίζει τὸν ἄνθρωπον, » λέγουσιν· ἐγὼ προσθέτω ὅτι τὸ ὕφος τοῦ λόγου εἶναι αὕτη ἡ διάνοια. Ὃταν ὁ συγγραφεὺς μόνον ὁδηγὸν ἔχων τὴν ἰδίαν τοῦ ἔμπνευσιν διατρέχει ἐλευθέρως χώρας, τὰς ὁποίας διὰ τῆς γονίμου αὐτοῦ φαντασίας ἐπιννοεῖ, τότε δίδει ζωὴν εἰς ὅ,τι αἰσθάνεται, καὶ ὁ Μιλβουὰ τὰς εὐτυχεστέρας ἔμπνευσεις του ὀφείλει εἰς μόνην τὴν ἐνδόμυχον ταύτην ἀποκάλυψιν, τὴν μαντείαν ταύτην τοῦ ποιητοῦ. Ὃταν συνέθεσε τὰ ἐρωτικὰ αὐτοῦ ποιήματα, τὰ ἐλεγεία καὶ τοὺς εἰς τὴν ἡδυπάθειαν ὕμνους, ὁ μανιώδης πυρετὸς τοῦ ἔρωτος εἶχε ποτίσει αὐτὸν ἀπὸ ἡδυπάθειαν ἀνάμικτον

πικρίας. Ἡ καρδιά του, καὶ ἡ διακεχυμένη ψυχὴ του παρέδιδον αὐτὸν εἰς τὴν τύρβην τῶν παθῶν καὶ κατὰ μικρὸν τὸν ἔρριπτον ἀπὸ τοῦ θεωρητικοῦ βίου εἰς πρακτικώτατον κόσμον· ἡγάπα τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ ἠρέσκετο νὰ περιβάλλεται ὑπὸ τρυφηλῶν ἀντικειμένων. Ὃτε χεῖμαρροι χρυσοῦ ἐπιδιφιλευόμενοι ὑπὸ τῆς αὐτοκρατορικῆς μεγαλωδίας, ἐπιπτον ἐπὶ τῶν λογίων, ὁ Μιλβουὰ ἐσπευδε νὰ μεταποιήσῃ τὸ μερίδιόν του εἰς πολυτελεῆ σκεύη καὶ ἐπιπλα. Ἡ φαινομένη αὐτοῦ ἀπλότης οὐδόλως ἐγύμνωσεν αὐτὸν τῆς εὐγενοῦς ἐκείνης ὑπερηφανείας, ἣτις ἐδρεύει εἰς πάντα εὐγενῆ ἄνθρωπον, καὶ ἀνεμύγνυν ἴσως ματαιότητά τινά εἰς τὸν ἔρωτα τῆς δόξης. Ἀλλ' ἡ γλυκύτης τοῦ χαρακτήρος του, τὸ χάριν πνεῦμά του καὶ ἡ γοητευτικὴ ὁμιλία του καθίστων αὐτὸν πανταχοῦ ποθητόν. Ἀσμένως ἀνεύρισκέ τις εἰς αὐτὸν ἐν παράδοξον κράμα ζωηρότητος καὶ μελαγχολίας, ἀκηδίας καὶ εὐαισθησίας, ἀφελείας καὶ εὐγενείας. Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὄντων ἐκείνων τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς φιλαυτίας ὁ Μιλβουὰ ἠγάπησεν, ὡς ἀγαποῦν οἱ ποιηταί, μίαν ὥραιαν καὶ νέαν ἐξαδέλφην του. Καὶ ἐκείνη ὅμως ἦτο πτωχή, καὶ οἱ γονεῖς δὲν ἐπέτρεψαν τὴν ἔνωσιν τῶν νεαρῶν ἐραστῶν. Ἀλλ' ἡ σκληρὰ αὕτη ἐπιμονὴ ἐφόρνευσε ταχέως τὴν νεάνίδα. Ὁ ποιητὴς παρηκολούθησε βῆμα πρὸς βῆμα τῆς ὀδυνηρᾶς τῆς ἀσθενείας τὰς προόδους, εἶδεν ὠχρίωντα τὰ κρῖνα τοῦ προσώπου τῆς καὶ σδυνομένους τοὺς μέλαινας ὀφθαλμούς τῆς.

Ὁ θάνατός τῆς ἐβύθισε τὸν Μιλβουὰ εἰς σκοτεινὴν ἀθυμίαν ἀπὸ τῆς ὁποίας δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν παραμυθήσῃ ἡ Μούσα. Ὃταν τὸ πάθος ἦναι ἐτι σφοδρὸν, ὅταν ἡ καρδιά ἐτι αἰμάσσει οἱ στίχοι δὲν ἐκφεύγουσι τῶν χειλέων τοῦ ποιητοῦ. Μόνον ὅταν ἡ πληγὴ ἀρχίσαι νὰ ἐπουλοῦται, μόνον ὅταν ἡ ὀδύνη μεταβληθῇ εἰς ἀναμνήσεις πλήρεις γλυκειάς μελαγχολίας, ἡ καρδιά δύναται νὰ διαγράψῃ τοὺς σπαραγμούς τῆς. Μετὰ τινά χρόνον ὁ Μιλβουὰ ἐπέγραψεν ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς τὸ ἐξῆς τετράστιχον·

Ici dort une amante à son amant ravie ;

Vers lui le ciel la rappela.

Grâces, vertus, jeunesse, et mon coeur et ma
Tout est là. [vie,

.....
Ἄν καὶ ὁ φιλολογικὸς βίος τοῦ Μιλβουὰ ὑπῆρξε λίαν βραχὺς ἔσχεν ὅμως τὰς ἀξιολόγους περιόδους τῆς ἀκμῆς καὶ τῆς παρακμῆς του. Κατὰ τὴν τελευταίαν ταύτην περίοδον συνέθεσε δράματά τινά

οὐδὲν προσθέσαντα εἰς τὴν δόξαν του, τὴν ὁποίαν ὀφείλει μᾶλλον εἰς τὰ ἐλεγεία καὶ τὰ ἐρωτικά ποιήματά του, ὅποια εἶναι τὸ *Πρόγειμα*, ἡ *Συνέντευξις* κλπ. Τίς δύναται ν' ἀποκάμῃ ἀναγινώσκων τὴν Ἑμμαν καὶ τὸν Ἐγινάρδον; Ποία μήτηρ δὲν νομίζει ὅτι ἀκούει τὴν φωνὴν τῆς ἰδίας της καρδίας ἐν τῇ *Μητρικῇ στοργῇ*; Ἡ υἱὴ εὐσέβεια ὑπῆρξε ποτὲ συγκινητικωτέρα τοῦ Μνημοσύνου, ἄσματος ἐπικηδείου, ἐν ᾧ ὁ Μιθουὰ πικρότατα θρηνεῖ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του; Εἰς τὰ *Πίπτοτα φύλλα*, τὸν *Ἀποθνήσκοιτα ποιητὴν* καὶ τὴν *Ἀνάμνησιν*, συνθέσεις αἵτινες μόνον πρότυπον ἔσχον τὴν φύσιν, ὁ ποιητὴς περιφρονῶν τὰ ψυχρὰ κοσμήματα τοῦ ἀσθενοῦς ἐλεγείου, μᾶς μεθύει διὰ τῶν ἰδίων του ἐμπνεύσεων, θρηνητικὸν πόνον καὶ ὀδυνηρὰν θλίψιν ἀποπνευσθῶν. Ὁ ποιητὴς βαθέως συγκινούμενος ἀνοίγει τὴν καρδίαν του καὶ δίδει πραγματικὴν τινα μορφήν εἰς τὰς ἐμπνεύσεις του. Ἐκ τῶν ἐλεγείων του ἀποσπῶμεν *Τὰ πίπτοτα φύλλα*, ἐν τῶν ἀριστουργημάτων του, ὧν τὴν μεταφρασὶν ὀφείλομεν εἰς τὴν εὐμένειαν μούσης γνωρίμου καὶ προσφιλοῦς, τῆς τοῦ Γεωργίου Παράσχου.

ΤΑ ΠΙΠΤΟΝΤΑ ΦΥΛΛΑ.

Παντοῦ με φύλλα τῶν δασῶν ὠχρὰ καὶ μαραμμένα
Τὸ σκυθρωπὸν φθινόπωρον τῆς γῆς τὴν ὄψιν στρώνει·
Τὸ ἄλσος ἔμεινε χωρὶς μυστήριον κἀνένα,
Χωρὶς φωνὴν τ' ἀηδόνι.

Ἄχρως, θλιμμένος, με βαρὺ καὶ κουρασμένον σῶμα
Εἷς νέος, εἰς τοῦ βίου του τὸ λυκαυγὲς ἑσέτι,
Τὸ δάσος περιήρχετο μίαν φορὰν ἀκόμα,
Ὅπου τὰ πρῶτα ἔβρυσαν νεανικά του ἔτη.

«ὦ, χαῖρε δάσος, θέλγητρον χρυσοῦ καιροῦ... Σ' ἀφίνω·
Εἶναι τὸ πένθος σου εἰκὼν τῆς προσεχούς θαντῆς μου,
Κ' εἰς ἓνα ἓνα φύλλον σου ποῦ πίπτει, διακρίνω
Τὸ τέλος τῆς ζωῆς μου.

Χρησμέν, ὦ δάσος, μ' ἔδωκες ὀλέθριον, ὀργίλον!
Σὺ με τὸ εἶπες· «Εἰς αὐτὴν τὴν προσφιλῆ σου χώραν
τῶν δένδρων πάλιν θά ἰδῇς νὰ μαρανθῇ πᾶν φύλλον,
Πλὴν δι' ἐσχάτην σου φορὰν, πλὴν δι' ἐσχάτην ὥραν.

Ἄχρως ὡς ἡ ὠχρὰ εἰκὼν ἐγγίζοντος χειμῶνος
Τὸ μαραμμένον μέτωπον θὰ κλίνει πρὸς τὸ μνημα,
«Καὶ σβύνη» ἡ νεότης σου με τ' ἄνθος τοῦ λειμῶνος,
«Μὲ τοῦ βουνοῦ τὸ κλῆμα.»

Καὶ ἀποθνήσκω! . . . πνεύσασα ὀρμητικὴ καὶ χρεῖα
Πνοὴ βορέως ἤγγισε τὸ φλέγον μέτωπόν μου,
Καὶ ὡς σκιά λειπυθμῆι, ὡς πλάνης ὄπτασία
Ἡ κυροῦλος ἄνιξις περνᾷ τῶν ἡμερῶν μου.

ὦ, πίπτε, πίπτε ἐν πρὸς ἐν, φύλλον ὠχρὸν, ἐμπρὸς μου!
Τοῦ πένθους τοῦτον σφάλῃσε τὸν δρόμον ἐν τῷ μέτῳ,
Καὶ κρύψε εἰς τὰ δάκρυα τῆς ἀτυχοῦς μητρὸς μου
Τὴν γῆν ὅπου θὰ πέσω.

Ἄλλ' εἰς ἐσπέρην κρυερὰν, με κόμην λευμένην
Ἄν ἔλθῃ κόρη συμπαθὴς ἐν δάκρυον νὰ χύσῃ,
ὦ, τότε ἐξύπνισε σκιάν θολὴν καὶ πονεμένην
Μὲ τέρψιν καὶ παρῆπονον νὰ τὴν ἐνατενίσῃ·

Εἶπε, καὶ φέγει . . . Ἐφυγε — δὲν ἐπιστρέφει πλέον! —
Τὸ φύλλον τὸ ὑπερινὺν πρὶν πέσῃ τῆς κοιλάδος,
Ἐσθέσθη, καὶ τὸ μνημὰ του ἐκάλυψε τὸ νέον
Δρυὸς πενθίμου κλάδος.

Πλὴν τῆς γλυκείας φίλης του δὲν εἶδε τις τὸ σχῆμα
Νὰ ἔλθ' εἰς τοῦ μνημείου του τὴν ἀκρὴν νὰ πενήτῃ,
Καὶ τῆς κοιλάδος ὁ βοσκὸς με κουρασμένον βῆμα
Τοῦ τάφου μόλις ἔρχεται τὴν σιωπὴν νὰ λύσῃ.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην σοβαρὰ συμβάντα προσβαλόντα τὴν Γαλλίαν ἐσθυσαν τὴν σπουδὴν τῶν τεχνῶν καὶ τῆς φιλολογίας. Ὁ δαφνοστεφὴς γαλλικὸς στρατὸς κάτεστρέφετο ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐρήμων τῆς Ῥωσσίας, ἡ αὐτοκρατορία ἐσείετο ἐκ θεμελίων, ὁ φόβος ἐτάρασσε τοὺς Παρισίους καὶ ἡ ἀπελπισία κατέλαβε ἅπαντας. Ὁ Μιθουὰ ἀπεσύρετο εἰς τὰ βάθη ἐπαρχίας τινὸς παρὰ τὸν τόπον τῆς γεννήσεώς του, ὅπου ἤλπιζε ν' ἀναλάβῃ τὴν παθοῦσαν ὑγίαν του. Ἐκεῖ πλησίον τῆς ἀγροτικῆς του οἰκίας, συναντᾷ νεάνιδα ὡραίαν καὶ χαρίεσσαν τὴν Κυρίαν Delatre-La Morliere· ἐράται αὐτῆς καὶ μετ' αὐτὴν πολὺ γίνεται σύζυγός της. Τὰ πάντα ἐμειδίων εἰς τὴν ἡσυχον ἐρημίαν του καὶ ἡ υγία τοῦ ἀπεδείκνυε τὴν εὐδαίμονα ἐπιφύωσιν τῆς γαλήνης τοῦ βίου του. Πτώσις ὅμως ἰσχυρὰ ἐκ τοῦ ἵππου συνέτριψεν ἐν τῶν ὁσίων του. Ἡ πληγὴ ἦτο βραδεία, βραδέως ἔτυχε τῆς ἀναρρώσεως καὶ μετὰ πόνου ἐστηρίζετο ἐπὶ τῶν ἀλγούντων μελῶν του. Μεταβαίνει εἰς Παρισίους ὅπως συμβουλευθῇ τοὺς ἰατροὺς καὶ ἐδῶ ἄρχονται ν' ἀναπτύσσωνται κυρίως οἱ πόνοι τοῦ ποιητοῦ· τὸ σῆθός του προσβάλλεται, καὶ ἡ φυλορροῦσα νεότης του βλέπει ἐμπροσθέν της τὸν τάφον. Κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ 1816 μεταβαίνει εἰς πλησιόχωρόν τι τῶν Παρισίων χωρίον ποθὼν τὸν ἐξοχικὸν ἀέρα. Αἱ καλλοναὶ τῆς φύσεως, καὶ τὰ πλήρη ἀναμνήσεων ρεῖθρα τοῦ Σηκυῦνά τερπουσι τὴν φαντασίαν του, ἀλλ' οὐδόλως ἀνακουφίζουσι τὰς δόνας του. Ἡ ἀλγυδὼν εἶναι ὀρμητικὴ· θέλει νὰ ἐγκαταλείψῃ καὶ πάλιν τὴν ἀπομόνωσιν, ἐλπίζει ὅτι νέα τις μεταβολὴ θέλει τὸν ὠφελῇ καὶ ζητεῖ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Παρισίους ἀλλ' αἱ δυνάμεις του τὸν εἶχον ἐντελῶς

ἐγκαταλείψει . . . Ἐτοιμαζόμενος ν' ἀπέλθῃ κάθηται
παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, τοῦ ὁποίου ἀκούει
τὸν ῥόθον, χωρὶς νὰ βλέπῃ αὐτόν Πρὸ ἐνὸς
μηνὸς ἦτο τυφλός. Αὐτοσχεδιάζει στίχους τινὰς
ἀποκαλύπτοντας τὰ μυστικὰ αἰσθήματα τὰ ταράτ-
τοντα αὐτόν. Ὑπαγορεύων αὐτοὺς εἰς τὴν σύζυγόν
του, ἀπευθύνει μετὰ τρυφερότητος πρὸς αὐτὴν τὴν
ἐξῆς στροφὴν·

Ma compagne, ma seule amie,
Digne objet d'un constant amour,
Je t'avais consacré ma vie,
Hélas ? et je ne vis qu'un jour.

Πικρὰ δάκρυα ἔχυνε ἡ ἀτυχὴς σύζυγος τὰ
ὅποια ὅμως οἱ ἐσθεςμένοι ὀφθαλμοὶ τοῦ ποιητοῦ δὲν
ἔβλεπον. Ἐσπέραν τινὰ παρεκάλεσεν αὐτὴν νὰ τῷ
ἀναγνώσῃ χωρίον τι τοῦ Φενελῶνος· ἀκούει μετὰ
σιγῆς, συγκινεῖται, λαμβάνει τρυφερῶς τὴν χεῖρά
της, τὴν σφίγγει καὶ κλίνει τὴν κεφαλὴν . . . Ἡ ἀνά-
γνωσις ἐξηκολούθει, ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἤκουεν πλέον!..
Ὁ Θεὸς τὸν εἶχε μετακαλέσει πλησίον του!

ΑΣΗΑΣΙΑ.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Τὴν κάτωθι καταχωριζομένην μετάφρασιν ἐνὸς
τῶν ὠραιωτέρων προϊόντων τῆς συγχρόνου γερμα-
νικῆς φιλολογίας παρεκάλεσαμεν τὸν Κύριον Δη-
μήτριον Βερναρδάκην νὰ παραχωρήσῃ εἰς τὴν Χρυ-
σαλλίδα, πεπονηότες ὅτι εὐαρεστοῦμεν τοῖς ἀνα-
γνώσταις ἡμῶν, σχετίζοντες αὐτοὺς μετὰ τῶν ὡς
ἐπὶ τὸ πολὺ ἀγνώστων ἐν Ἑλλάδι παραγωγῶν τοῦ
τευτονικοῦ Παρνασοῦ.

Σπουδὴν ἰδιαιτέραν περὶ τοῦ ποιητοῦ τῶν Ἀ-
δελφῶν Παύλου Εὐστίου (Paul Heyse) θέλει δη-
μοσιεύσει ἴσως προσεχῶς ἡ Χρυσάλλις.

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ.

Ποίημα Παύλου Ἐϋστίου.

Κῆπος μορεῶν εἰς ὄχθας κεῖται,
Ὅπου αὔρα θέρους πνε' εἰς δένδρα,
Κ' εἰς τὰ φύλλα κελαδεῖ ὁ τέττιξ.
Ἐκ τῶν ἀνακτόρων, ὧν μὲ σέβας
Προσκυνεῖ τὰ κράσπεδα τὸ ρεῦμα,
Κ' ἐκ τοῦ ὄχλου τῶν βυμῶν ἡχρῶσι
Κρούσματα κωδῶνων καὶ τυμπάνων,
Κράγματα φασιανῶν, ταίωνων,
Θυμῶδων χρεμετισμοὶ τεθρίππων,

Καὶ πληθὺν ἑορταζόντων βόμβος.

Ὁ τῆς γῆς Βεῖ βασιλόπαις ξένην
Ἄγων ἐπιστρέφ' ἡγεμονίδα.

Εἰς τὸν κῆπον πρὸς τὰς ὄχθας μόνος
Ὁ Σβέρ-Κόγκ ὁ βασιλεὺς βαδίζει.

Πῖλον φέρων σπρικὸν μ' ἐννέα
Ὀρμιάς χρυσοῦφῶν θυσάνων,
Μὲ ἀλωπεκὴν παρεβραμμένον
Σπρικὸν ἱμάτιον, μαργάρων
Ζώνην, μ' ἀλουργεῖς πατεῖ ἐμβάδας
Εἰς τὰς τρίβους τὰς χαλικοστρώτους.

Καὶ ὁ ἄναξ ταῦτα λέγει βαίνων:

Ποῦ ὑπάρχει κῆπος, ὅπως οὗτος ;
Κράτος ποῦ, ὡς τὸ ἐμόν, ἀκμαῖον ;
Βασιλεὺς ἄλλου ποῦ ὁμοῖός μου ;
Τοῦ Σβέρ-Κόγκ ὁ βίος, πλην ἀκόμη
Κ' αἱ εὐχαὶ δὲν ἔπαυσαν, καὶ εἶναι
Ἰσχυρὰ ἡ δύναμίς του ἔτι.

Καὶ τὸ μέτωπον εἰπὼν ἐπαίρει,
Κ' ἡ σειρὰ ἐσείσθῃ τῶν θυσάνων,
Κ' εἰς τὰ περίξ βλέπ' ὑπερηφάνως,
Μὴ ληφθεὶς ἐκ τῆς νυκτὸς τοῦ γήρωος,
Οὐδ' ἡ λύχη ἔφθασε τὰς τρίχας.

Εἰς τὸν ποταμὸν φαιδρὸν καὶ κοῦφον
Πλοῖον ὀλισθαῖνον καταπλέει.

Ἐκ τῶν ποικιλόχρων κεραίων τοῦ
Σηρικαὶ κυμαίνονται σημαῖαι.
Τὰ χρυσὰ ἐξάρτιά του λάμπουν
Εἰς ἡλίῳ φῶς ἑορτασίμου,
Κ' εἰς τῆς πόλεως μ' αὐλὸν καὶ λύραν,
Τύμπανα καὶ κώδωνας κρουούσης,
Τὸ χαίρέτισμ' ἀπαντᾷ τὸ πλοῖον,
Ἐπειδὴ μὲ ἑκατὶν παρθένους
Εἰς τὸ πλοῖον κάθηται ἡ νύμφη,
Κεῖ τοῦ νέου ἥρωος ἡ νύμφη.
Κ' ἴσταται ἐγγὺς ὁ βασιλόπαις
Μειδιῶν, καὶ μειδιᾷ κ' ἐκείνη.
Μειδιᾷ πρὸς τὸν εἰς ἑπτὰ μάχας
Τὸν πατέρ' αὐτῆς καταβαλόντα,
Δι' ὃν τόσαι εἶναι εἰς Τοῖ χῆραι,
Οὐ καὶ αὐτὴ λάφυρον καὶ νύμφη ;
Ναὶ, καὶ ὅμως μειδιᾷ ἀδόλως.
Εἰς τὸ Τοῖ τὴν θλίψιν της ἀφῆκε,
Κ' ἡδονὴν καλεῖ τὰς συνοδοὺς της,
Πλοῖου ὡς ἰστὸς καλεῖ στρουθία.
Καὶ ὁ εὐειδὴς νυμφίος κύπτει
Πρὸς τὰς παρειάς της, καὶ τὴν περίξ
Μεγαλοπρεπὴ πομπὴν τῆς ὄχθης
Νεύων τῇ δεικνύει μὲ τὸ βλέμμα.